

KRIŽEV POT OB LETU USMILJENJA

Pesem: Čakaj in moli Boga

Čakaj in moli Boga, čakaj svetlobo z neba.
Verujem obljubi tej, v njej je moje upanje,
moja moč in trdna tla, čakam Boga.

Ostani v mestu, miruj, obljubo očeta pestuj.
Saj v Jeruzalemu Duh se razlije v srca,
da o meni pričali bi brez meja.

Prosi in dano ti bo. Trkaj, odprlo se bo.
Kajti Oče podari iz ljubeče polnosti
Svetega Duha vsem, ki prosijo.

Kličejo me Sivi. Ime vam povem pa na koncu. Imam čop sivih las že odkar pomnim. Sem čisto povprečen mlad moški, čeprav marsikdo misli, da se ne obnašam tako. Povedal bi vam pa rad čisto nepovprečno, redko, osebno zgodbo. Zgodbo milosti in usmiljenja – tudi, če ti dve besedi danes uporabljajo le stare mame. Pojdite z mano.

Pesem: Res velik si Bog

Od vekomaj stojiš
In čas v rokah držiš začetek, konec, vse,
začetek, konec, vse.
Ti Troedini Bog,
Oče, Duh in Sin
Ti jagnje si in lev,
Ti jagnje si in lev... Ref

Ref:

Res velik si, Bog

Pojte z mano: velik si Bog!

Vsak bo videl,

da je velik naš Bog!

1. POSTAJA: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Danes je bil res težek dan. Predvideval sem, očitno narobe, da bom popoldne lepo zalegel za par uric, malo časa zapravil za računalnikom in šel potem zvečer malo ven. Pa je moja mama vse pokvarila. Prišla je v mojo sobo na svoj tihi, kakor nevsiljivi način in spet začela svojo mantro. A bi lahko kaj naredil? Za šolo, na primer? Ali bi vsaj sobo pospravil? Ali šel očetu pomagat?

Pa kaj ji je? In sem znorel. Tokrat sem res znorel. Povedal sem ji svoje. Je vsaj enkrat slišala, kaj si mislim. Če je tako tečna, ni čudno, da se skrivam v svoji sobi. S tem svojim prosečim, milim glasom res najeda. Ni čudno, da je oče ves čas v delavnici. Kdo jo bo pa poslušal in gledal? Vse sem ji povedal, res. Tako sem vpil, da me je grlo bolelo. Ona je pa samo stala tam in me gledala. Skoraj kot Cankarjeva mama. Res je bila slika s tistimi svojimi velikimi vlažnimi očmi. Nič se ni branila, samo šla je.

Veste, že ob rojstvu sem dobil čudovito ogledalo. Ne prav veliko in ne okrašeno, ne kot za ženske. In sem se šel pogledat vanj, preden sem šel od doma tistega dne. Najprej sem videl le svojo običajno podobo. Podobo svobodnega mladeniča. Vsaj tako se mi je zdelo. Potem pa, sem tam v ozadju zagledal še nekoga. Videti je bil kot kakšen jetnik, okoli pa ogromno ljudi, ki nanj kričijo, ga obtožujejo, mu mahajo s pestmi. Moja podoba pa je kar žarela od miru. Res nenavadno, ampak zaželel sem si, da bi mu lahko pomagal, ga nekam odpeljal, ga rešil te drhali. Ko sem se zavedel svojih misli, sem raje pohitel s preoblačenjem za ven – saj veste, ne morem si privoščiti, da bi bil videti zanemarjen.

Jezus, ko sem vreden obsodbe zaradi svojih misli, besed in dejanj (razvade, odvisnosti, sovraštvo) me ne obsojaš, ampak mi odpuščaš in me osvobajaš. Hvala ti!

6. TELESNO DELO USMILJENJA - JETNIKE REŠEVATI

Jezus, ti, ki si bil nedolžen obsojen, pomagaj mi, da bom bližnjim namesto obsodbe dal odpuščanje in novo priložnost.

Pesem: Ti si šel na križ

Ti si šel na križ, strt od naših psov, jagnje sredi volkov.

Ti si vstal v nebo, kralj, sodnik sveta, sladki ženin srca.

Ti, srce krotko, Ti, ponižna pesem,

Ti pšenično zrno, ki umre, da polje spet vzcveti.

Ti, pot svobode, Ti, spanec pravičnih,

Ti, vodnjak izgubljenih, brat ubogih, vrata grešnikov. *Odp.*

2. POSTAJA: JEZUSU NALOŽIJO KRIŽ

No, mama je šla in zdi se mi, da je jokala. Naj ji bo kar težko zaradi mene. Kaj me briga. Naj mi da mir. Včasih se res obnaša tako, kot da sem ji v breme. Saj se bom »spokal« od doma takoj, ko se ponudi priložnost. No, če me že tako težko gleda, da mora kar jokati, naj mi data s ta starim nekaj denarja, pa se takoj odselim. Se jima ne bo treba več z mano »matrat«. Meni pa ne z njima. Res mi gre na živce, kot da sem jaz kriv, da sem njun otrok. Prej bi mislila.

Spet se mi je pogled ustavil v ogledalu. Čudno, razburjen, kot sem bil, sem se prav lepo in umirjeno smehljal. Kot da sem lahek kot ptica. Ampak tisti možak v ozadju je pa še kar vztrajal. In gotovo ni imel občutka svobode kot jaz. Tista drhal mu je nalagala križ na rame. Še vojaki so prišli pomagat. Res je moral biti težak tisti križ. Saj je revež komaj stal. Tako je bilo, kot bi vsi, ki so bili okoli njega, pritiskali na ta križ. Res je bilo videti hudo. Človeka sem začel gledati z drugimi očmi, saj ni niti pisnil v situaciji, ko bi jaz tulil, rjovel in klical na pomoč. Moja mama mu je bila videti rahlo podobna danes. Res je bil vreden vsega spoštovanja.

Jezus, ko ti tožim, govorim svoje težave in ti prelagam svoja bremena, me ne odrivaš, ampak me sprejemaš. Hvala ti.

5. DUHOVNO DELO USMILJENJA - KRIVICO VOLJNO TRPEDI

Jezus, ti, ki nosiš krivice in bolečine, pomagaj mi, da ne bom maščevalen.

Pesem: Mnogo poti

*Daj mi roko, moj brat, ne izgublajva besed,
daj mi roko in najin bo ves svet. (2x)*

Mnogo dlani na tvojo roko čaka, prijatelj moj,
na milijone ljudi potrebnih pomoči.
Ko si sam in brez moči, takrat se spomni teh ljudi,
ki upajo, upajo, upajo, da roko jim boš dal. Odp.

3. POSTAJA: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

Ko sem se malo pomiril, sem šel v kuhinjo, ker mi je že krulilo v želodcu. Mogoče se je pa tudi mama že malo umirila in mi bo naredila kaj za pod zob. Saj bi bil tudi sendvič čisto v redu. Mama je sedela za kuhinjsko mizo z glavo v dlaneh. No, toliko o tem, da se je pomirila. Sem se raje obrnil in jo pustil samo. Teh njenih solz se ne da gledati, kaj šele prenašati. Bom raje še malo lačen. Pa saj grem lahko na kebab ali na kaj podobnega. In sem šel ven iskat kaj užitnega. Še dobro, da me babica zalaga z denarjem.

Preden sem šel iz sobe, sem pogledal v ogledalo, če je jakna na mestu in če mi lasje ne štrlijo kako čudno. Res sem bil videti dobro. Samo malo čudno je bilo, da moje oči niso bile stisnjene v reže kot takrat, kadar sem jezen. Danes pa so gledale prav sočutno. In tam v ozadju je ležal tisti človek pod križem. Zdaj so bili ob njem samo vojaki. Ljudje so ga pustili samega in so samo od daleč gledali, kaj bo. Zdel se je tako sam, tako nebogljen, ko se je trudil, da bi se spravil na noge. Samo tu in tam je bilo slišati kako žaljivko, vojaški posmeh in brco škornja. Zaželel sem si, da bi bil tam z njim, da ne bi bil videti tako sam.

Jezus, ko padem, se mi zdi, da sem povsem sam, da me nihče ne razume. Sedaj pa vidim tebe, ki si na tleh ... ob meni. Hvala ti.

4. DUHOVNO DELO USMILJENJA - ŽALOSTNE TOLAŽITI

Jezus, pomagaj mi, da se bom znal približati človeku, ki je na tleh in mu biti blizu.

Pesem: Na poti skozi življenje

Če na tem svetu samotni hodi ubog otrok,
daj usmiljen mu roko, rad stopi z njim v korak.

Na poti skozi življenje ti nisi nikdar sam,
s tabo skozi trpljenje Mati Marija gre.
Spremljaj na poti življenja nas, Mati Marija ti,
spremljaj na poti življenja nas, Mati Marija ti.

4. POSTAJA: JEZUS SREČA SVOJO ŽALOSTNO MATER

Zaklel sem. A se mi je res moralo to zgoditi še to? Že tako je bil dan na psu, jaz sem pa moral še denarnico pozabiti doma. Zdaj me je čakal kebab pri Šiptarju in jaz sem moral domov po denar. Beda. In denarnico sem pustil v kuhinji, kjer se cmeri mama. Še bolje. No, prišel sem domov, stopil v kuhinjo in šel mimo mame do police po denarnico. Ko sem se vračal, me je prijela za roko in me gledala. Saj sploh ne vem, kaj je hotela. Da se ji opravičim ali kaj. Da postanem tak, kot si ona želi. Da čepim doma in kar naprej nekaj delam. Saj bi bil tak kot ona in fotr! Nikoli ne bom živel tako dolgočasnega življenja!

Še v svojo sobo sem stopil, ko sem bil ravno spet doma in odložil pulover, ker mi je bilo prevroče. Sem pa ujel svoj odsev v ogledalu mimogrede. Videti sem bil pokončen, čisto nič sključen, kot sem po navadi. Tisti zadaj pa je bil videti sključen. Videti je bil strt. Pri njem je bila ženska, ki ga je objemala, čeprav je bil ves potolčen in krvav. Ponujala mu je kruha. Držala ga je za roko. Nekaj mu je šepetala. V trenutku sem bil ganjen do solz. Res nenavadno, mama me ni pripravila do solz, tale prizor pa. Še sam sem si želel okrepčati tega človeka, mu vliti nekaj novih moči, da bi šel lažje tja, kamor ga pelje pot.

Jezus, rekel si, da človek ne živi samo od kruha. Pravi kruh življenja je tvoja ljubezen. Kot svoji materi namenjaš tudi meni to hrano ... čeprav si sam izmučen na smrt. Hvala ti.

1. TELESNO DELO USMILJENJA - LAČNE NASIČEVATI

Jezus, pomagaj mi, da bom delil hrano in ljubezen, tudi ko bom imel komaj zase dovolj.

Pesem: Karkoli ste storili

Lačen sem bil in dali ste mi jesti,
žejo trpel, za pit sem dobil.
Tujec sem, glej, in bi ste me sprejeli;
Jezus jim vesel pove:

»Kar koli ste storili tem mojim malim bratom,
to meni ste storili, zato imam vas rad.
Kot skrinja dragocena ljubezni so dejanja,
edino to bogastvo, večni bo zaklad.«

5. POSTAJA: SIMON POMAGA JEZUSU NOSITI KRIŽ

No, kebab me je počakal. Še več. Tam sem srečal »frenda«. Če bi govoril knjižno slovenščino, bi moral reči znanca, ker prijatelja res nisva. Ampak v tistem trenutku mi je bilo bolj ali manj vseeno. Beseda je dala besedo in tudi kakšno pivo je naredilo svoje. Nisem se mogel več zadrževati, kmalu sem mu izblebetal težave s starši, zlasti z mamo, ker je bil prepričan z njo tako živ. On je imel podobne probleme in tako sva skupaj udarila po svojih starših. Kmalu se je zdelo kot da tekmujeva, čigavi so hujši. No saj malo tudi sva. In kako dobro je delo. Naslednje pivo je stvar samo še stopnjevalo. Ko sem odhajal, se mi je zdelo, da se brez takih prijateljev ne da živeti. Na poti domov sem srečal kolegico. Ustavila se je in me prosila za pomoč. Nekaj v zvezi s selitvijo ali nekaj podobnega. Pomislil sem:« Kako da vedno najdejo prav mene?«, in se izgovoril z nalogo in učenjem, pa treninge bom imel naslednje dni. Žalostno me je pogledala in šla. Kaj pa misli, da je, če sva šla parkrat ven?

Ko sem prišel domov, je bila že tema. Šel sem naravnost v svojo sobo, samo da ne bi nikogar srečal. Zdaj me je že zanimalo, kaj se dogaja v ogledalu. Poleg svoje, na videz zelo samozavestne in zadovoljne podobe, sem spet videl tistega človeka. Še vedno se je trudil s tistim križem. Vem, da sem pomislil, zakaj ga raje ne odvrže in gre. Če ga ubijejo pri tem, bo vseeno lažje kot tole. No, takrat je nekdo pristopil in mu pomagal vleči križ naprej. Skupaj sta se opotekala po tisti ozki poti med ljudmi in vojaki. Kar naenkrat me je postalo sram. Kako, da nisem pomislil na to, da bi mu pomagal. Zdaj sem si to srčno želel tudi sam.

Jezus, četudi sem večkrat nejevoljen in se mi ne da, ter me morajo drugi siliti, me želiš za svojega sodelavca in pomočnika. Hvala ti.

3. TELESNO DELO USMILJENJA - POPOTNIKE SPREJEMATI

Jezus, pomagaj mi, da bom tujcu in znancu (pa tudi človeku, s katerim se ne razumem, me ne mara) pomagal z molitvijo, prijaznostjo, z odprtim srcem, ter vrati doma, ker smo vsi popotniki na tem svetu.

Pesem: Ko čutiš to

Ko čutiš to, da tvoja pot je v tem,
da bitje našel si,
ki se mu želiš darovat,
ga vedno prvi ljubil ti.

*Ljubi ne čakaj, da ljubljenejš sam,
nihče ti braniti ne more.
Ljubi, kjer tema je, delal boš dan,
lahko premikal boš gore.*

6. POSTAJA: VERONIKA OBRISJE JEZUSU OBRAZ

Pozvonilo je. Ker se ni nihče drug oglašil, sem šel odpret. Pred vrati je stala Veronika, ki živi v naši ulici. Večkrat pride. No, saj sva sošolca in mi pomaga pri nalogah. In tudi z mamo se lepo razume. Ko je pri nas, mi da mama mir. Pa še sobo mi kar sama od sebe pospravi - Veronika, ne mama. Ampak včasih jo imam pa čez glavo. Ker sem bil že tako tečen, mi je šla še bolj na živce. In tisti večer sem bil zelo tečen. Vstopila je, čeprav sem grdo gledal. Nekaj časa me je samo molče opazovala, ko sem nergal gor in dol po sobi. Potem me je potegnila k sebi na tla, da sva sedela en nasproti drugemu in začela spraševati. Pa sem tudi njej vse povedal. Za razliko od tistega pri kebabu, me je res poslušala, se z mano pogovarjala, mi razlagala kaj moja mama čuti in misli – kot da to ve! Ampak počutil sem se pa dobro. Kako se morem počutiti dobro, če pa niti z mano ni držala? Ko sem se tega zavedel, sem postajal vedno bolj jezen. Na koncu sem ji prav neprijazno rekel, naj gre. Tiho je vstala in šla. Pa je res podobna moji mami. Ampak pogovarjati se pa zna.

Bil sem nemiren in sem hodil sem in tja po sobi. Če bo šlo tako naprej, bom enkrat zgulil tepih do parketa. Gor in dol mimo ogledala, kot kak starec v parku. Moja podoba je kar žarela od zdravja – ne samo fizičnega (saj sem tako ali tako zdrav), tudi od notranjega. Tisti človek s križem se je zdaj ves utrujen nekaj ustavljal in spotikal. Takrat je od nekod pritekla neka ženska in mu začela brisati obraz z enim takim starinski robcem. Saj veste, tistim iz blaga, ne papirnatim. Človeku je vidno odleglo. Zakaj se sam nisem spomnil, kako bi lahko pomagal? In zakaj se vedno spomnim, da bi lahko pomagal šele takrat, ko to nekdo že naredi? Kot v tem trenutku, ko mi je postalo hudo, da si nisem vsaj želel že prej pomagati temu trpečemu možu v mojem ogledalu. Takrat me je prešinilo, da bi bil v tem primeru podoben Veroniki in čudil sem se občutku, da bi mi bilo to všeč. Ampak kako bi me pa prijatelji gledali? Ne ne, ljudje naj se kar sami trudijo in trpijo skozi življenje.

Jezus, včasih zberem pogum, da naredim kakšno zares velikodušno gesto ljubezni. In ti to opaziš. Hvala ti.

5. TELESNO DELO USMILJENJA - BOLNIKE OBISKOVATI

Jezus, pomagaj mi, da bom opazil plemenita dejanja soljudi in bom to dobroto prenesel naprej, predvsem bolnim in osamljenim.

Pesem: Bojim se samote

Bojim se samote, bojim se hrepenenja,
bojim se življenja, ker ne vem več kaj je prav.
Rad bi šel po tvoji poti, rad bi ljubil kakor ti.
Res se trudim, a le človek sem,
človek sem, brez moči.

Hodim po tej poti, a moj duh je še mehak.
padam, vendar vztrajno grem naprej. ---
Vem, da bom napravil še na tisoče napak,
a daj mi moči za nov korak.

7. POSTAJA: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

Vrgel sem se na posteljo in začel premišljevat. Tega sicer ne počnem prav pogosto, ampak tole je bil poseben dan. Premišljeval sem o tem, kako bedno je moje življenje. Zakaj imam ravno jaz tako bedne starše. Silita me, da bi bil to, kar nisem in nočem biti. Bom šel pač malo bolj leno skozi življenje. Saj ne rabim dosti. Zakaj bi moral kar naprej delati? In zakaj bi se moral delati dobrega in prijaznega, če pa se mi to ne da biti? In zakaj bi se moral delati, da sem dober, če se mi pa še razmišljati ne da, zakaj naj bi bil? Zakaj je povprečje tako slabo? Ker v resnici sem – povprečen namreč, čisto tak kot vsi drugi. In ponosen sem na to. Res nočem izstopati. Potem me vedno doleti kakšna posebna naloga. Raje se skrijem. Življenje je eno samo in jaz bom v njem užival ali pa sploh ne bom živel. Če bo to na račun drugih me ne briga, saj nisem jaz kriv, da je tako. Ko sem tako ležal, je mama pogledala v sobo. Delal sem se, da spim. Ni se mi še dalo pogovarjati z njo. Bo že pozabila.

Sram me je priznati, ampak tisti večer sem se pošteno zjokal, še sam ne vem zakaj.

Čez nekaj časa sem vstal in stopil do ogledala, da si popravim zaležane lase in pogledam kako rdeče oči imam. V ogledalu me ni pričakal prav nič zmedena in objokana podoba mene. Tisti jaz tam notri je bil tak, kot da pozna vse odgovore. Noro, ta pogled bi moral imeti pri spraševanju. Radovedno sem začel iskati tudi človeka v ozadju. Komaj sem ga našel, saj je spet ležal na tleh. Videti je bil že precej umazan in krvav. In tako utrujen. Skoraj sem si zaželel, da bi stopil k njemu in mu prigovarjal naj vstane in konča, kar je začel, saj nisem mogel verjeti, da bi lahko bilo še kaj hujšega kot to. Stal sem tam in v ogledalo govoril:« Daj no, saj bo šlo, vstani, stisni zobe, nadaljuj, saj sem tudi jaz tu s tabo.»

Jezus, včasih človek ne ve, kaj naj stori, nima volje in moči. Zdi se mi da sem sam in povsem negotov. A vidim tebe, ki si v nemoči in negotovosti ... ob meni ... z jasnim namenom nadaljevati pot. Hvala ti.

3. DUHOVNO DELO USMILJENJA - DVOMLJIVCEM PRAV SVETOVATI

Jezus, pomagaj mi, da bom z besedo, predvsem pa z zgledom, druge dvigal in jih spodbujal k nadaljevanju poti dobrote in poštenosti.

Pesem: Vsak dan mimo mene gre

Vsak dan mimo mene gre na stotine ljudi,
v glavnem dosti mar mi ni, kar se v njih godi.
Skrit v dnevu čaka človek me, ne znam ga videti,
saj mi ničesar dal še ni, zastonj ne znam ljubezni vračati.

V mojem srcu o Gospod, je toliko laži,
mislil sem, da te poznam, a le napuh me je slepil;
od zdavnaj že iz tvojih ran ljubezni teče kri;
želi, da brez plačila dam,
če vračam le, - v tem ljubezni ni!

8. POSTAJA: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

Naslednji dan sem šel v šolo. Sicer sem zamudil, ampak samo prvo uro. Saj bo mama napisala, da je avtobus zamudil. Res ne vem, zakaj bi tako zgodaj vstajal. No, kakorkoli, pričakala me je gruča sošolk. Saj me vedno. Res sem jim všeč. Povsod mi sledijo. Kot bi imel harem. Saj nič ne rečem, je kar prijetno. Vedno mi katera sedi v naročju, mi masira hrbet ali mi teče po malico. Tega se človek res hitro navadi. Danes sem jih zabaval s svojim včerajšnjim preprirom z mamo, s kolegico in z Veroniko. Noro sem se jim zasmilil. Stale so okoli mene z odprtimi usti, jaz pa sem govoril in govoril. Še izmislil sem si kaj kdaj pa kdaj, da je bilo bolj dramatično. Vsake toliko je kakšna vzdihnila na res primernem mestu in eni so se prav zares svetile oči od solz. Druga me je prijela za roko, tretja je spraševala, če kaj potrebujem in tako dalje. Smilil sem se jim popolnoma. In to pri tem, da me vsi ti prepiri sploh niso več ne vem kako težili. Carsko je delati tak cirkus okoli sebe.

Ko sem prišel domov, sem z zanimanjem pogledal v ogledalo, kaj se dogaja z možem v ozadju. Zjutraj sem bil preveč zaspan za kaj takega. Najprej sem kot vedno zagledal sebe. Zazrt sem bil nekam v daljavo, kot da premišlujem kaj težkega. Pa tega res nikoli ne počnem namerno. V ozadju je stal mož, ves sključen, s križem na rami, in se pogovarjal z nekimi ženskami. Dalj ko sem gledal, bolj so bile podobne gruči mojih sošolk. Kar nekaj bi pomagale, pa je bilo očitno, da ne morejo. Kot kake oboževalke na tekmah. A ga res ne morejo pustiti. Saj vendar vidijo, da se komaj vleče in je vsak vdih zraka napor, da radovednost in vtikanje v njegove probleme temu človeku ne bo čisto nič pomagalo, da je dogajanje čisto izven njihovega dožemanja. Kaj res nimajo kaj drugega početi v svojem življenju? Kar stopil sem do ogledala in jih skušal odriniti, predno sem se zavedel, da gledam le podobo.

Jezus, včasih se ukvarjam s problemi drugih ljudi, pomilujem jih, presojam ... ti pa me vabiš, da se zamislim nad seboj in nad tem, kakšen človek postajam. Hvala ti.

2. DUHOVNO DELO USMILJENJA - NEVEDNE UČITI

Jezus, pomagaj mi, da bom iskal resnico, jo najprej jaz upošteval in se po njej ravnal ter jo tako prinašal drugim.

Pesem: Križ je vsak moj trenutek

Križ je vsak moj trenutek, lahko ga sprejmem ali ne.
Ti si ga sprejel, zdaj vem, kje najdem te.

Vstopam v tvoje veličastvo,
vstopam v tvoje srce, Gospod.
Sprejemam voljo tvojo,
moj križ postaja lahek & čutim, da si z menoj.

Želim sprejeti svoj križ, za vsako ceno, Gospod.
Saj vem, da prej, ko ti rečem da, prej se bova srečala. Odp.

9. POSTAJA: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

Zavalil sem se na posteljo in kmalu me je zmanjkalo, kot me po navadi vedno, ko pridem iz šole. Tako čas do večera hitreje mine, zvečer grem pa itak lahko ven in se malo pozabavam in sprostim. Zbudil sem se, ko je prišla domov mama. Ustavila se je na vratih sobe in že sem si lahko predstavljal, kaj bo sledilo. Ista vprašanja vsak dan! Isto teženje! Ista žalostna »faca«. Jaz pa na to nimam pametnega odgovora. Pa sem jo raje prehitel in ji kar takoj zrecital, da naj ne teži, da bom za šolo sam poskrbel, saj je itak moja stvar, da bom pospravil, ko se mi bo zdelo razmetano, oče pa je tako ali tako čisto srečen v delavnici in mu res ni treba pomagati, saj očitno noče domov. Mama se je samo obrnila in šla. Tej ženski se oči svetijo od solz non stop, vsaj meni se tako zdi. Mogoče rabi psihiatra. To bi ji koristilo.

Moj pogled je k ogledalu pritegnilo živahno dogajanje v ozadju. Mož se je ravnokar spet zrušil pod križem. Vojaki so vpili, prah se je dvigoval, ljudje so rinili bliže, da bi bolje videli. Edina figura, ki je bila pri miru, je bil ubogi človek, čez katerega je padel križ. Da je še živ, sem vedel samo zato, ker je imel še odprte oči, s katerimi je od časa do časa pomežiknil. Ne vem, kaj mi je bilo, ampak ko sem gledal tega človeka, sem bil čisto drugačen. Meni, ki se mu nikoli nihče ne smili, ki nikomur ne pomagam, če ni nujno, se je zdelo, da moram k njemu, da moram dvigniti križ, da moram pomagati človeku na noge, mu stisniti roko in ga spodbuditi za pot naprej. Odrinil bi vse okoli in jim pokazal trpljenje moža, čeprav ga sploh nisem poznal. Še moja podoba v ogledalu je izražala to mojo vzpodbudno držo. Držo, ki je kazala na to, da sem pripravljen pokazati vsem okoli, kaj je prav in kaj ne.

Jezus, tako privlačne so skušnjave in tako hitro me premagajo, da se mi zdi, da se ne bom nikoli rešil iz tega vrtinca ... ti pa si skupaj z menoj v prahu in blatu. Vstaneš in MOJ križ neseš dalje. Hvala ti.

1. DUHOVNO DELO USMILJENJA - GREŠNIKE SVARITI

Jezus, pomagaj mi, da ne bom vztrajal in ždel v grehu, ampak bom prišel k tebi – ko me v spovedi osvobodiš, razbremeniš in dvigneš in da bom tudi drugim to omogočil.

Pesem: Tvoj korak

Toliko je stvari, ki imen jim ne poznam,
toliko je besed, pa so vse zaman,
toliko toplih čustev,
ki skrijem jih v srce,
toliko lepih mislih, pa so le želje.
Ko želja je premočna, da roko ti podam,
postane me strah, da ostal bom sam.

Zdaj je čas za tvoj korak,
stopi k njemu, naj ne bo te strah,
povej mu vse tisto, kar čutiš, kar si želiš.
Ne grozi nam več prepir
zdaj zavlada bo na svetu mir,
če le naredil boš, človek, pravi korak.

10. POSTAJA: JEZUSA SLEČEJO

Popoldne sem se odločil, da grem k Veroniki. Saj ni ne vem kaj, me ima pa kar rada. Za malo zabave bo že. Veronika me je bila vesela. Nič ni omenjala moje grobosti in nesramnosti prejšnjega dne. Nekaj časa sva sedela na njeni postelji, poslušala glasbo in klepetala. Potem se je naslonila na mojo ramo. Sama si je kriva, kaj pa je to naredila. V meni so popustile vse zavore, saj sem vendar zdrav fant. Začel sem ji odpenjati bluzo, ona je pa kar sedela in me gledala s tistimi svojimi velikimi očmi. Bila je čisto pri miru, jaz pa itak nisem bil sposoben misliti. In zakaj tudi bi. Narava me je naredila takega, da uživam v tem. Zakaj bi bilo to kaj takega, na koncu bi bila oba veliko bolj zadovoljna in srečna. Ampak, ko sem odvrigel bluzo na tla, so se ji začele po licih kotaliti solze. No, pa so me spet ženske solze prisilile v nekaj, česar nisem želel. Vstal sem in jo pustil na pol golo tam na postelji, se ji posmehljivo zarežal in odšel. Kaj res ne vidi, kaj dela. Trapa!

Domov sem kar tekkel, tako sem bil jezen. Pa tako prijetno popoldne bi lahko bilo. Le kaj bi ji škodilo malo mečkanja. Šel sem direktno v svojo sobo in zaloputnil vrata tako močno, da mi je ogledalo skoraj padlo s stene. Zadnji trenutek sem ga ujel. Najprej sem se začudil svoji podobi. Bil sem oblečen čisto drugače kot se po navadi oblačim. Lahko bi rekel, da sem bil prav čeden v suknjiču in s kravato. Kot kak poba pri valeti, samo da se mi prvič ni zdelo, da bi bilo to kakorkoli smešno. Zadaj so mojega novega prijatelja slekli. Videlo se je, da mu je bilo nerodno. A veste, čisto so ga slekli, ne tako na pol, kot sem jaz Veroniko. Če bi mogel, bi ga pokril in pazil, da se nihče ne bi norčeval iz njega. Tako pa so se ljudje smejali in kazali nanj. Grozno!

Jezus, težko je, ko se kdo norčuje iz mene, se mi posmehuje, zlorabi zaupanje, me obrekuje ... ti me obdajaš z ljubeznijo. Hvala ti.

4. TELESNO DELO USMILJENJA - NAGE OBLAČITI

Jezus, pomagaj mi, da bom bližnjim v oporo, zaščito in pomoč ter da bom do vseh ljudi imel spoštovanje.

Pesem: Tiho so

Tiho so, tiho so...Roke na križu razpete,
rane globoke skeleče.
Tiho so, ali res ne govore?
Tiho so, kaj res nič ne povedo?

*Preglasne so, da bi jih slišal svet.
Pretežke, da bi jih doumel.*

Tiho so, tiho so... Kaplje krvi Presvete,
kot vroča reka deroča.
Tiho so, ali res ne govore?
Tiho so, kaj res nič ne povedo? *Odp.*

11. POSTAJA: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

Zvečer, ko je prišel domov oče, pa je do konca počilo. Oba sta se spravila name, on in mama. Da se moram spremeniti, sta vpila. Celotna mama je bila videti prav divja. In da bom dobil domače zadolžitve. Pa še to, da bom moral v službo, če ne naredim letnika. Prava mora. Še zlasti zato, ker sta bila videti skrajno resna. Prvič do sedaj. Nekaj časa sem se upiral in kregal in vpil nazaj. Ko pa ni pomagalo, se mi je v glavi utrnila odrešilna misel. Odšel bom od doma. Pa naj živita sama. Saj sem jima očitno samo v breme. Zvečer, ko bosta zaspala, bom vzel denar, ki ga imata spravljenega za dopust. Še dobro, da vem kje je. In ni ga tako malo. Mislim, da je okoli 1500€. To bi moralo zadostovati za kar nekaj časa, potem se bom pa že znašel. Prav zadovoljen sem bil z idejo. Ker sem ju imel dosti, sem se enostavno obrnil in odšel v svojo sobo. Še zaklenil sem se, saj se mi je zdelo, da bi rad oče za mano. Dovolj je bilo bedakov za en dan!

Bilo mi je dolgčas, pa sem se spet obrnil k ogledalu. Priznati moram, da me je vedno bolj vlekla k sebi zgodba skrivnostnega moža. Tudi tokrat sem poleg sebe, ki sem imel za spremembo v roki vrč vode – pojma nimam zakaj, zagledal tistega človeka. Kar streslo me je. Tokrat ni padel pod križ, ampak je ležal na njem. Vojaki pa so ga pribijali nanj z groteskno velikimi žebliji. Pa sem mislil, da je bila vleka tega groznega križa samo neka nemogoča kazen, ki je človek očitno ni zaslužil. Vsaj čutil sem, da mora biti tako. Njegov pogled je bil preveč odkrit in tako žalosten, nobene jeze ni bilo v njem. Kako drugačen od mojega, kadar sem kriv. Želel sem si le, da bi mu lahko pomagal. Mu, na primer, vsaj omočil razpokane ustnice.

Jezus, ko sem povsem nemočen, trpim, žalujem, sem neozdravljivo bolan ... je tako tolažeče vsako dejanje dobrote in pozornosti ... ti si izpil grenki kelih sovraštva in greha, meni pa podarjaš oživljajočega Duha ljubezni in bližine ... več kot samo požirek. Hvala ti.

2. TELESNO DELO USMILJENJA - ŽEJNE NAPAJATI

Jezus, pomagaj mi, da bom človeku, ki je priklenjen na križ žalosti/brezupa, prinašal veselje, upanje, moč -TEBE.

Pesem: Izvir si, Jezus, žive vode

Izvir si, Jezus, žive vode,
napolni s Svetim Duhom nas!
Naj moje bo srce kot tvoje,
ljubezen tvoja v njem gori! (3X)

12. POSTAJA: JEZUS UMRE NA KRIŽU

Zvečer, ko sem se prepričal, da spita, sem pobral denar in nekaj svojih stvari in šel. Bil je malo nenavaden občutek pustiti takole vse za sabo. Ampak nisem bil jaz kriv. Nihče ne more živeti v taki družini. Kjer ni miru in se moraš kar naprej kregati. Ali pa delati nekaj na silo, samo da je mir. Bosta že prebolela. Ko ju bo nehalo biti strah zame. Saj sem polnoleten. Nihče me ne more prisiliti, da grem nazaj. Po moje jima bo že jutri žal za vse skupaj in bi me vzela nazaj ne glede na vse. Ampak jaz nočem nazaj. Kar se mene tiče, nisem več njun sin.

Edina čudna stvar, ki sem jo vzel s sabo je bilo ogledalo. Še dobro, da ni prav veliko, drugače bi bil videti prav smešno z nahrbtnikom na rami in s »špegglom« v roki. Nisem vedel, kam naj grem, vse se je zgodilo prehitro, da bi imel kakšen načrt. Se bom že jutri spomnil. Tako sem se usedel v parku na klopi in v soju ulične svetilke opazoval zrcalo. Nekam skesan sem bil videti. Sploh ne tako, kot sem se počutil. Ozadje ogledala pa je bilo čudno mirno, Mož je sedaj visel na križu in videlo se je, da trpi. Ljudi ni bilo prav veliko v bližini. Nekaj žena in mlad fant, tam nekje moje starost, mogoče malo mlajši. Zmerjanje se je slišalo le še od daleč. Zdelo se je, da se ustavi svet. Tedaj je mož zašepetal:«Odpusti...«, in še nekaj česar nisem razumel. In potem... zrl sem v ogledalo, pa nisem več ne videl ne slišal, da bi človek še trpel. Očitno je umrl. Postalo me je groza. Dobesedno se mi je stemnilo pred očmi. Kako? Zakaj? A bi lahko kako pomagal, pa nisem? Vsa vprašanja so ostala neizgovorjena.

Jezus, na koncu, oz. preden je vsega konec, odpustiš. Ne kar nekemu - tistim, ki so ti storili hudo, te nedolžnega obsodili, te tepli, križali, te brez razloga sovražili. Tudi meni si odpustil, ker veš, da mi je težko odpuščati in kako potrebno in zdravilno je to. Zgled si mi dal. Hvala ti.

6. DUHOVNO DELO USMILJENJA - ŽALIVCEM IZ SRCA ODPUSTITI

Jezus, pomagaj mi, da bom vsak večer odpustil soljudem vso nehvaležnost, nesramnost, žalitve in krivice in tako spokojno zaspal ... tudi ko se bo to zgodilo zadnjič.

Pesem: Marija, ti mati si moja

Marija, veselje si moje, pri tebi umiri se srce,
po tebi vse milosti svoje je dal dobri Oče zame.

Zato pa tebe bom ljubil vsak hip
in zate bo moj zadnji utrip.(2x)

13. POSTAJA: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN GA DAJO V NAROČJE MARIJI

Zaspal sem na klopci v parku. Zjutraj pa še vedno nisem vedel kam. V šolo nisem mogel, ker bi me starši takoj našli. Pravega prijatelja, ki me ne bi izdal, nisem imel. Nikoli se mi dalo potruditi, da bi zgradil dovolj zaupen odnos. Lažje se je bilo družiti takrat, ko je bilo prijetno, drugače pa na ljudi pozabiti. Veronika bi mi prej mogoče pomagala, ampak po tistem včeraj gotovo ne. Kam naj grem? Po ovinkih sem se odpravil proti domu. Mislil sem, da mojih ni doma. Saj bi morala biti v službi. Ampak, ko sem šel mimo okna, sem videl mamo, kako sedi za mizo in drži mojo sliko. Rame so se ji nekontrolirano tresle. Pohitel sem mimo in stran. Da me kdo ne opazi. Usedel sem se na prvi vlak na postaji in odšel, kamor je pač peljal. Sploh nisem pogledal kam.

Med vožnjo sem potegnil iz nahrbtnika ogledalo. Tokrat sem bil videti, kot da bi rad nekaj prosil. Saj niti ne vem, koga bi lahko kaj prosil. Moje podobe v ogledalu so bile vedno bolj čudne. Zadaj je bil žalosten prizor. Moža so sneli s križa in žena, ki je včeraj hranila in spodbujala, ga je objemala na tleh pod njim. Tako nežno, tako ljubeče. Gotovo je bila njegova mamica. On je bil ljubljen še po svoji smrti. Jaz pa sem bil živ in zdrav in sam. Zaželel sem si domov. Ampak čez nekaj trenutkov sem misel opustil. Sem si pa resno zaželel, da bi vedel, koga prositi za pomoč tej mami, ki je držala v rokah mrtvega sina.

Jezus, mrtev si bil izroččen v Marijino naročje, nje, ki je tvoja Mati in Mati Cerkve (se pravi tudi moja in vseh ljudi, tudi rajnih). Ona sprejema tudi moje drage rajne v svoje naročje. Hvala ti zanjo.

7. DUHOVNO DELO USMILJENJA - ZA ŽIVE IN MRTVE BOGA PROSITI

Jezus, pomagaj mi, da bom z molitvijo in darovanimi mašami pokojne izročal v Marijin ljubeč objem.

Pesem: Mnogo sem prehodil poti

Mnogo sem prehodil poti,
iskal sem dneve, noči, cilj življenja,
blodil sem zaprtih oči
in zaslepljen od strasti, hrepenenja.

Ni več tavanja, ni več zablod,
ni več dvomov in življenjskih zmot,
končno sem odkril pravo pot.

Tam, kjer je trpljenje, gorje,
kjer vojne vihre more in bolezni,
kjer ljudje sovražijo se,
tam naj dokaže srce moč ljubezni.

14. POSTAJA: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

Sprevodniku sem plačal vozovnico do zadnjega kraja, ki sem ga poznal in je bil še na slovenski strani meje. Vožnja je hitro minila. Stopil sem iz vlaka na zeleni postaji in spet se mi je postavilo vprašanje. Kam? Saj je bilo, kot bi bil mrtev za vse, ki so me do včeraj poznali. Da me ne bi spoznal kakšen policaj, sem se moral držati samotnih poti. Sam kot v grobu. Nisem videl izhoda. A ima tole sploh kak smisel? Mene ni maral nihče. Tudi meni ni bilo do nikogar prav posebno. Če bi končal vse skupaj, bi bilo za vse dobro in prav. Še kraje ne bi bil obtožen. Moja dva bi dobila vse nazaj, če bi skočil z mosta v bližini. In zakaj ne? Vstal sem. Počutil sem se utrujen kot kak starec.

Zrcalo v nahrbtniku se je očitno premaknilo in se mi tako zarilo v hrbet, ko sem vstal, da sem se sesedel nazaj. Ko sem šaril po nahrbtniku, da bi ga popravil, sem za trenutek spet ujel svojo podobo. Videti sem bil poln življenja in veselja. Nasmejan, prešeren in živahen. Res ne vem, kaj se je zgodilo z zrcalom. Moža v ozadju pa ni bilo več. Samo zaprt grob se je videl. Očitno so ga pokopali na nek starinski način. Zaželel sem si, da bi bil lahko zraven. Rad bi se poslovil od tega nenavadnega moža. Še nikoli nisem srečal koga, ki bi trpel tako brez besed, jeze, kletvic, groženj. Ki bi trpel v moji bližini. Brez ene same geste, ki bi govorila o tem, da bi se rad izvlekel iz situacije. Hkrati pa je bil tako mil. Ja to je prava beseda. Še nikoli je nisem uporabil. Mil, ljubezniv, prijazen, žalosten, usmiljen... vse, kar sam nisem nikoli bil. Še enkrat sem vstal in...

Jezus, ko je Jožef iz Arimateje odstopil svoj grob za tvoje mrtvo telo, je s tem že določil kraj vstajenja. Tudi v moje grobove, zapečatenе bolečine (iz otroštva), zlorabe, smrtne strahove ... te v tem trenutku sprejemam, morda že čisto brez upanja, da boš sploh mogel kaj spremeniti. Vendar to smem in želim storiti. Hvala ti.

7. TELESNO DELO USMILJENJA - MRTVE POKOPAVATI

Jezus, pomagaj mi, da Te bom vedno pripravljen položiti (v molitvi, blagoslovu, odpovedi) tudi tja, kjer je že vse mrtvo in brezupno.

Pesem: Kako sem čakal ta trenutek

Kako sem čakal ta trenutek,
kako sem čakal da boš tu pred menoj.
Želel sem si, da prideš k meni,
da mi zaupaš kaj godi se s teboj.
Dobro vem, zakaj prišel si
in dobro vem, zakaj si jokal,
Prav vse vem, kaj pretrpel si,
saj sem vedno bil ob tebi.

*Nihče ne ljubi te kot jaz,
nihče ne ljubi te kot jaz,
moj križ, poglej,
to največji je dokaz,
nihče ne ljubi te kot jaz.
Nihče ne ljubi te kot jaz (2x)
moj križ je zate, ker močno te ljubim,
nihče ne ljubi te kakor jaz.*

Dobro vem, kaj hočeš reči,
tudi takrat, ko ti ne najdeš besed.
In dobro vem, kaj v sebi čutiš,
čeprav mi ti tega nikdar ne poveš.
Vedno hodil sem ob tebi
in s tabo bil sem vsak trenutek.
Vzel sem te na svoje rame,
bil sem tvoj ljubeč prijatelj.

JEZUS VATE ZAUPAM!

Ko sem vstal, sem zagledal cerkev. Še nikoli nisem bil v nobeni. Pritisnil sem na kljuko in vrata so se odprla. »Saj lahko malo kasneje naredim, kar sem se namenil,« sem si mislil. Ko so se moje oči navadile na polmrak, sem se razgledal okoli. In takrat sem ga zagledal. Mojega moža na križu. Že tolikokrat sem ga videl in spregledal. Poznal sem ga in ne prepoznal. Norčeval sem se iz njega, čeprav nisem vedel, kdo je. In zdaj sem stal pred njim. Ne pred kipom. Čutil sem ga v bližini. Enako milega in ljubeznivega in usmiljenega kot v ogledalu. In sem vedel, da je on zbrisal poteze jeze, egoizma, pohote, sovraštva, brezbržnosti, žalitev z mojega obraza. Z mojimi podobami v ogledalu mi je dal videti, kakšen sem lahko. Pripravljen je bil umreti zame, da bi tak lahko postal. Čutil je vse moje grehe, kot da bi njemu delal krivico. Bili so njegov križ in žalitve in žebliji in smrt. Pa vendar je to smrt premagal, me odkupil, očistil mojo podobo. Noro, kakšna moč, kakšna ljubezen. Sledil mu bom, temu človeku in temu Bogu. Vedno. Tako bom vedno ljubljen. In obrnil sem se proti... domu.

Doma je bilo tistega dne slavje, res. Ko sem zmozel mojima izdavitu, naj oprostita, sem šele dojel vso njuno ljubezen. In jo za spremembo tudi začutil. In pri Veroniki ni bilo nič drugače. Nikoli ne bi verjel, da sem lahko povzročil toliko gorja in še manj, da bi mi bilo to lahko odpuščeno. Ne bi verjel, če ne bi imel prijatelja Jezusa.

Meni je ime Dorian in pišem se Gray. Kličejo me Sivi. Lahko bi mi bilo ime tudi Mateja, Rok, Aljaž, Iva,...

Možu pa je bilo, je in vedno bo ime Jezus Kristus.

Jezus, tvoje usmiljenje je zame odrešilno - to si Ti, ki si ljubezen, ki ne umre. Ti podarjaš iz svojega srca neusahljiva studenca vode – krsta in krvi – evharistije. Hvala ti. Čast in slava ti.

Daj mi prosim moč in zvestobo, da bom živel v povezanosti s teboj, pa tudi s soljudmi in jim posređoval s svojimi dejanji Tvoje usmiljenje.

Tebe ... ki si živ med nami.

Prav blizu ... vedno!